

ÚLTIMA HORA

LA SOLUCIÓ ISLAMISTA

Després de temps de crisi, culpa del xinesos naturalment i d'altres excuses metafísiques, Espanya torna a pujar molt positivament els seus índex interiors.

Puja el deute, que permetrà un augment de la solidaritat europea. Es dispara el número d'empreses que tanquen portes afavorint així nou espai urbà.

S'incrementa la pobresa que millorarà la mà d'obra a preu d'esclavatge. Puja la pandèmia que lliurarà al país d'un bon número de vells inútils que cobraven pensions excessives. Augmenta el col·lapse sanitari gràcies al qual la gent comença a morir de refredats comuns i varicel·la. Es multipliquen les malalties mentals, la qual cosa anivellarà la mitjana de tarats dels país. S'amplien les llistes de desnonats que ha d'afavorir forçosament el mercat de pisos de lloguer. Boom de la crispació política deixant clara la intel·ligència dels nostres polítics.

Posats a augmentar, Espanya està aconseguint una tardor més freda del que era habitual. Per l'agricultura no serà bo però és molt possible que la grip agafi una nova empenta, es confongui amb el COVID i acabem tots a la fossa comú.

(ve de la pàgina 2)

crisi política, democràtica i de confiança que travessa Amèrica. Un debat que també té lloc a la Casa Blanca en el que els assessors de Trump el donen com a virtual perdedor, com també les enquestes. Els seus assessors li recomanen de dimitir abans de perdre caòticament. Ja que si es ell el perdedor la justícia americana no li farà cap regal sobre els delictes que hagi fet i que la premsa va destapant. De fet podria pactar una sortida amb una promesa d'indult per part del nou president. Una jugada que altres presidents han fet en altres temps i que no sorprendria en si mateixa, però Trump ara per ara desafia el seu final d'una absolutament caòtica i sòrdida, construint només un altre episodi depriment.

Per a Trump, la política té un paper concret: la vergonya perpètua.

LA LLUFA

JOCS FLORALS

Com que amb el COVID, la crisi econòmica i la crispació política no n'hi ha prou, algú que no te feina, realitza una enquesta sobre el grau d'acceptació de la monarquia a Espanya.

No anem bé. Si alguna cosa pot resultar més inútil que un rei i la seva cort de curts, és un estudi estadístic en un país on la resposta està més cantada que la missa de dotze.

A Espanya se saben els resultats de les enquestes per avançat segons distribució geogràfica, cronològica i ideològica. Classe alta o baixa, ruc, de qualsevol edat, a l'Espanya interior és igual a monàrquic, catòlic (amb butlla) i votant de la dreta. Classe mitjana, lliure de tumors cerebrals i

perifèric, igual a antimonàrquic, no creient i abstencionista... i així, des de la edat mitjana.

D'altra banda, Espanya menteix. Apart del sol i el flamenc el país es caracteritza per la mentida. En realitat, la mentida va néixer a Espanya quan Adan i Eva que eren espanyols com el mateix Déu, van voler enganyar al seu creador amb la pometa dels collons.

El marge d'error d'una enquesta feta a espanyols és del més menys el cent per cent. I si per un d'aquells casos miraculosos, el resultat no agrada al patrocinador de l'enquesta, l'empresa demoscòpica s'encarrega d'alterar-los.

Finalment i per no deixar ni rastre d'esperança, les enquestes, en els països civilitzats de pluja i boira, serveixen per mostrar tendències i preferències del poble que les autoritats, procuren satisfer. Aquí, l'interès del poder és proporcionalment oposat a l'interès de la majoria del poble. Aleshores què? Per què seguir fent enquestes preguntant ximpleries i gastar uns diners que podrien ajudar per comprar mascaretes. Hauríem d'anar per feina. Llufa demoscòpica.